

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – postępowanie dotyczące ekstradycji Alekseia Petruhhina

(Sprawa C-182/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Ekstradycja do państwa trzeciego obywatela państwa członkowskiego, który skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się — Zakres stosowania prawa Unii — Ochrona obywateli państwa członkowskiego przed ekstradycją — Brak ochrony obywateli innych państw członkowskich — Ograniczenie swobodnego przepływu — Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności — Proporcjonalność — Weryfikacja gwarancji określonych w art. 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)

(2016/C 402/10)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Aleksei Petruhhin

Sentencja

- 1) Artykuły 18 TFUE i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że gdy do państwa członkowskiego, do którego przenieść się będący obywatelem innego państwa członkowskiego obywatel Unii, wniosek o ekstradycję skierowało państwo trzecie, z którym to pierwsze państwo członkowskie zawarło umowę o ekstradycję, to pierwsze państwo członkowskie powinno powiadomić państwo członkowskie, którego obywatelem jest dana osoba, i w stosownym wypadku na żądanie tego ostatniego państwa członkowskiego przekazać mu tego obywatela zgodnie z przepisami decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., pod warunkiem że to ostatnie państwo członkowskie jest zgodnie ze swym prawem krajowym właściwe, aby prowadzić przeciwko tej osobie postępowanie związane z czynami popełnionymi poza jego terytorium.
- 2) W wypadku gdy państwo trzecie skierowało do państwa członkowskiego wniosek o ekstradycję obywatela innego państwa członkowskiego, to pierwsze państwo członkowskie powinno rozpatrzyć, czy ekstradycja nie naruszy praw wskazanych w art. 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Reggio – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Domenicowi Politanòwi

(Sprawa C-225/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Gry losowe — Ograniczenia — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność — Zamówienia publiczne — Warunki udziału w przetargu i ocena sytuacji ekonomicznej i finansowej — Wykluczenie oferenta z powodu nieprzedstawienia zaświadczeń na temat jego sytuacji ekonomicznej i finansowej wystawionych przez dwie oddzielne instytucje bankowe — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 47 — Stosowanie)

(2016/C 402/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Reggio Calabria

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Domenico Politanò

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, a w szczególności jej art. 47, należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe regulujące przyznawanie koncesji w dziedzinie gier losowych, takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, nie wchodzą w zakres ich zastosowania.
- 2) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie istnieniu przepisu krajowego takiego jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który nakłada na podmioty pragnące zgłosić się do udziału w przetargu mającym na celu przyznanie koncesji w dziedzinie gier i zakładów obowiązek przedstawienia dowodu ich sytuacji ekonomicznej i finansowej w postaci oświadczeń wydanych przez co najmniej dwie instytucje bankowe i który nie zezwala przy tym na wykazanie tej sytuacji w inny sposób, ponieważ taki przepis może spełniać określone w orzecznictwie Trybunału przesłanki proporcjonalności, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 262 z 10.8.2015.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Vincent Deroo-Blanquart/Sony Europe Limited, następca prawny Sony France SA

(Sprawa C-310/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Nieuczciwe praktyki handlowe — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuły 5 i 7 — Oferta wiązana — Sprzedaż komputera wyposażonego w preinstalowane oprogramowanie — Istotna informacja dotycząca ceny — Zaniechanie wprowadzające w błąd — Brak możliwości nabycia przez konsumenta komputera tego samego modelu bez zainstalowanego oprogramowania)

(2016/C 402/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vincent Deroo-Blanquart

Strona pozwana: Sony Europe Limited, następca prawny Sony France SA

Sentencja

- 1) Praktyka handlowa polegająca na sprzedaży komputera wyposażonego w preinstalowane oprogramowanie, przy braku możliwości nabycia przez konsumenta komputera tego samego modelu bez preinstalowanego oprogramowania, nie stanowi jako taka nieuczciwej praktyki handlowej w rozumieniu art. 5 ust. 2 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”), chyba że praktyka taka jest sprzeczna z wymogami staranności zawodowej oraz w sposób istotny zniekształca lub może zniekształcić zachowanie gospodarcze przeciętnego konsumenta względem tego produktu, co winien ocenić sąd odsyłający przy uwzględnieniu specyficznych okoliczności sprawy rozpatrywanej w postępowaniu głównym.